

notlivci úmyslně nebo náhodou v tutéž dobu na témže místě přítomnými více či méně volného prostoru, zda jde tedy o skupinu jednodlitou, tvořící na venek celek, či o více skupinek a po případě jednotlivců od sebe oddělených, pakli jen přes to čin může býti postřehnuto větším počtem lidí. Klade-li konečně zákon obratem řu 14 čís. 1 »před více lidmi« nebo »více lidí« na roveň případy, kdy současně, a případy, kdy postupně, tudíž třeba na různých místech spáchán byl čin před více než dvěma osobami, nechce zajisté omeziti pojem zástupu na skupinu přes náhodnost seskupení tak jednodlitou, že činí dojem shromáždění, nýbrž rozumí zástupem povšechně větší počet lidí náhodou současně na témže místě přítomných a to vesměs v takovém místním poměru k pachateli, že projev (čin) jeho mohl kýmkoliv z těchto lidí býti postřehnuto. Tak tomu bylo dle rozsudečných zjištění — najmě přihlíží-li se ku zjištěnému opakování závadných slov, k večerní době, kdy byl na náměstí poměrný klid, a k výpovědi svědka N-ho, že byla slova opakována tak hlasitě, že se to rozléhalo po celém náměstí — i v tomto případě, takže skutek obžalovaných byl spáchán »před zástupem«, a tím veřejně.

Sprošřující výrok první stolice, odůvodněný poukazem na nedostatek známky veřejnosti, spočívá, jak dovedeno, na nesprávném použití zákona co do pojmu »zástupu«. I bylo jej z důvodu čís. 9 písm. a) řu 281 tr. ř. zrušiti. Rozhodovací důvody zrušeného rozsudku zjišťují sice, že obžalovaní neměli úmyslu, vyzývati k tomu, by se někdo doslova jejich řeči vůči Čechům choval, nýbrž chtěli pouze všeobecně český národ hanobiti a zlehčiti, a vyslovují dále, že přišla by v úvahu podstata čís. 5 řu 14, jelikož obžalovaní štvavým způsobem hanobili český národ tak, že to mohlo ohroziti obecný mír. Avšak stížnost poukazuje správně na to, že bylo povinností nalézacího soudu, uvažovati o činu obžalovaných též s hlediska, zda úmysl jejich nesměřoval k tomu, aby popuzovali k jiným, než doslovem projevu naznačeným, třebaže přesně neoznačeným násilnostem aneb jiným nepřátelským činům proti české skupině obyvatelstva D-ého pro jejich národnost, a, nedospěl-li ku zjištění tohoto úmyslu, s hlediska, zda nenesl se úmysl obžalovaných za popuzování ku zášti proti oné skupině pro její národnost. V případě zjištění onoho neb tohoto úmyslu přišla by v úvahu skutková podstata přečinu podle řu 14 čís. 2, pokud se týče řu 14 čís. 3 zákona na ochranu republiky. Na každý z obou těchto přečinů je stanoven přísnější trest, než na přečin podle řu 14 čís. 5. Zrušeným rozsudkem nebylo tudíž o úmyslu obžalovaných uvažováno ve směrech, pro správné podřadění skutku závažných, a nejsou důsledkem toho v rozsudku dostatečně zjištěny, by mohlo býti rozhodnuto ihned ve věci samé. Proto bylo věc vrátiti nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 1770.

**Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).
Promlčecí lhůtou přečinů i přestupků podle řu 11 zákona jest doba jednoho roku.**

(Rozh. ze dne 25. října 1924, Zm II 342/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 24. dubna 1924, pokud jím byl obžalovaný sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin §u 11 čís. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a uznán toliko vinným přestupkem podle §u 11 čís. 1 téhož zákona, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Právem namítá stížnost podle čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř., že bylo zákona nesprávně použito výrokem napadeného rozsudku, že urážky presidenta, jichž obžalovaný se dopustil mimo případ, pro který byl odsouzen, přestaly býti trestnými promlčením. Názor nalézacího soudu, že pro přestupek a přečin §u 11 zákona na ochranu republiky platí promlčecí lhůta tříměsíční, je mylným. Ovšem jest na tyto trestné činy §u 11 zákona stanoven toliko trest prostého vězení. Avšak § 29 téhož zákona stanoví, že za čin, trestný podle tohoto zákona, může soud vedle trestu na svobodě uznati také na trest peněžitý . . . . . a že tento trest jest vyměřiti za přestupek od 50 Kč do 10.000 Kč, za přečin od 200 Kč do 50.000 Kč. Trest na penězích není ani pouhým zosřtením vězení, o němž se zmiňuje § 532 tr. zák., stanovící lhůtu šestiměsíční, — vždyť trest na penězích není v §u 253 tr. zák. uveden mezi prostředky, jakými lze vězení zosřtiti, — nýbrž má povahu vedlejšího trestu, je součástíou i trestních sazeb v §u 11 zákona na ochranu republiky stanovených a dlužno proto k vyšší hranici sazby trestu na penězích přihlížeti při posouzení, která z promlčecích lhůt §u 532 tr. zák. pro tento druh trestných činů platí. Jelikož vyšší hranice činí již u přestupků daleko více než 200 zlatých = 400 Kč, jest podle §u 532 tr. zák. jak u přestupků, tak i u přečinů v §u 11 zákona na ochranu republiky promlčecí lhůtou doba jednoho roku. Dle napadeného rozsudku dopustil se obžalovaný nového trestného činu v lednu 1924; v této době nebyly tudíž skutky, o něž jde, promlčeny, byvše spáchány vesměs po lednu 1923. Z toho plyne, že výrok prvé stolice o vině obžalovaného spočívá v části, stížností napadené, na nesprávném použití zákona v ustanovení §u 532 tr. zák. a §u 29 zákona na ochranu republiky; bylo jej v této části zrušiti z důvodu čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř.

Čís. 1771.

Pokud sejmutí ulétnuvšího a na cizím pozemku se usadivšího roje včel vlastníkem pozemku zakládá skutkovou podstatu krádeže.

(Rozh. ze dne 27. října 1924, Zm I 551/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: